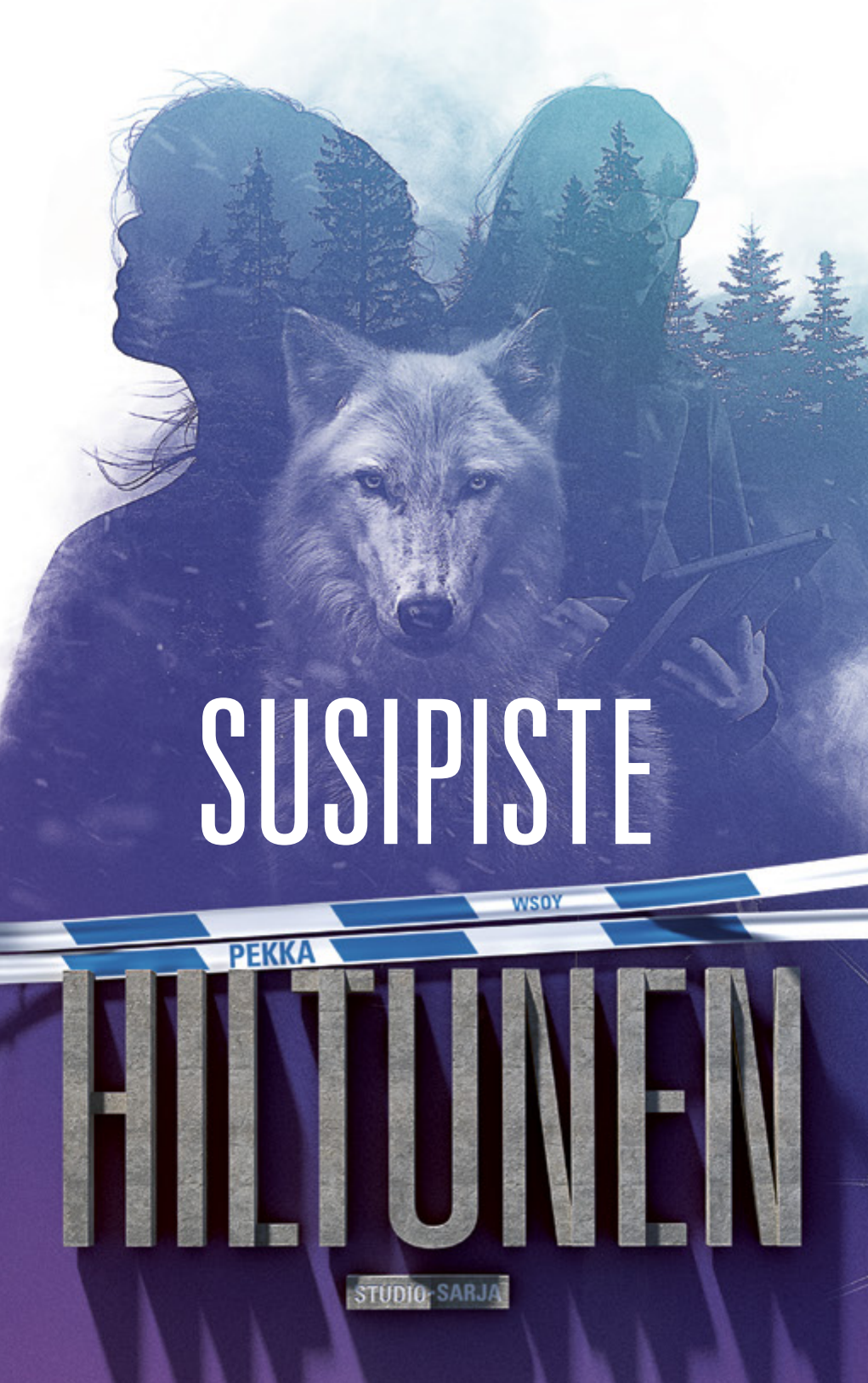

A movie poster for 'Susipiste'. The background is a blue-tinted image of a forest with evergreen trees. In the center, a white wolf with yellow eyes looks directly at the viewer. Behind the wolf, the silhouettes of two people are visible. On the left, a woman's profile is shown. On the right, a man wearing sunglasses and a jacket is holding a tablet. A blue and white striped caution tape runs horizontally across the middle of the poster, with the word 'PEKKA' on the left and 'WSOY' on the right.

SUSIPISTE

PEKKA WSOY

HILTUNEN

STUDIO SARJA

Pekka Hiltunen

SUSIPISTE

ROMAANI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kiitokset

Jouni Tikkanen, Anna-Riikka Carlson ja herra Stevens

WSOY:n Kirjallisuussäätiö, Taiteen keskustoimikunta ja

Journalistisen kulttuurin edistämissäätiö

romaanin kirjoittamisen tukemisesta

© PEKKA HILTUNEN JA WSOY 2023

ISBN 978-951-0-48733-4

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

PAINETTU EU:SSA

OSA I

LUMISADETIKKAAT

1

Ennen yhteenottoa Mari on alkanut nähdä toistuvaa valveunta.

Hän nousee siinä lumisadetikkaita.

Ne palaavat hänen mieleensä yhä uudelleen, hän käy tikkaiden äärellä kuin henkisessä harjoituksessa, omistautumassa päämäärälle. Tuo unikuva on hyvä, hän tuntee sen vahvistavan sisintään.

Hän seisoo unessa aution, tummana levittäytyvän tasangon äärellä. Maa on kuivaa kuin pitkän sateettoman kauden jälkeen, ilma äänetöntä kuin avaruudessa.

Mari tietää, että tämä maaperä on hänen ankara lapsuutensa, siinä ovat kaikki hänen pahimmat pelkonsa. Hiljaisessa hämärässä hänen ympärillään piilee ounastus kasvavasta uhasta.

Tapahtuu jotain, mitä Mari samassa tuntee odottaneensa jo kauan. Alkaa sataa lunta. Yläilmoista laskeutuu ensin pieniä ja leijuvia kiteitä, sitten suuria ja märkiä vitivalkeita hiutaleita. Ne hohtavat puhdasta, hentoa valoa, ja niiden hetkellisyys ja hauras kauneus saavat hänet kohottamaan kasvonsa, aistimaan lumen hipaisut poskillaan.

Hän katsoo alas jalkoihinsa, näkee kuinka taivaalta leijailleet pyryn lastut sulavat maahan, katoavat sen hiljaisuuteen.

Kuinka rauhoittavaa. Hänen toivomansa tuisku, äärettömänä kieppuva lumimeri.

Mutta unessa Mari tietää, että ei voi vain jäädä odottamaan, hänen on lähdettävä liikkeelle.

Hän kohottaa oikean kätensä, tavoittelee sillä yhtä ilmassa leijuvaa hiutaletta. Sitten vasemmalla kädellään toista. Hän kurottaa siitä tukea.

Mari astuu yhden kiteen päälle, ottaa askeleen, ei eteenpäin vaan ylös, ilmaan.

Hänen on kiivettävä lumisadetta ylös. Valkeat, putoavat hiutaleet tikkainaan hänen on noustava yhä korkeammalle. Kavutava kauas kuivasta maasta, nähtävä yhä pidemmälle.

Lumihiutaleet antavat periksi Marin käsien ja jalkojen alla, mutta ne kannattelevat häntä aina katoavan hetken ajan.

Päästäkseen korkeammalle hänen on nähtävä monia ympärillään vajoavia hiutaleita yhtä aikaa, tunnistettava niiden putoamisen tahti, valittava ne, joihin tukeutuu. Vaikeinta mitä hän on koskaan yrittänyt. Kauneinta mitä hän on milloinkaan tehnyt.

Mari tietää, että tässä sateessa on kaikki mitä hän on vuosien varrella tavoitellut. Asiat jotka hän on opetellut, rahat jotka hankkinut. Vastustajat jotka hän on päihittänyt. Liittolaiset jotka etsinyt.

Yksi hiutale on hänen isänsä, Mikael Rautee, joka kuoli aikaa sitten, ja isän lumikide kohottaa häntä ylöspäin, kuin yhteen valkeaan hiukkaseen olisi tiivistynyt hetkeksi kaikki isän voima.

Tuo lumikide on Lia, hänen ystävänsä. Nainen, jonka hän aikoinaan tiesi jo ensinäkemältä tärkeäksi toveriksi. Lian muutoksen seuraaminen on ollut Marin elämän suuria kokemuksia, se miten Lian koko olemus on suoristunut hänessä kasvaneesta rohkeudesta.

Täällä he ovat kaikki, ystävät ja läheiset, jotka hän on huolella koonnut tiimiinsä ja tukikohtaansa, jota kutsuu Studioksi. Paddy, hänen kumppaninsa. Rico ja Maggie, luottoihmiset. Hurmaava herra Vong, joka tuli Studioon Marin rakastaman vanhan Bergin tilalle mutta ei korvaamaan tätä vaan ottamaan oman tilansa.

Päältä katsottuina nämä hiutaleet ovat vain lunta, sateen palasia, nopeasti katoavia kuin ihmisen sekunnit. Mutta kun Mari astuu niille, niissä on voimaa kohottaa häntä. Ne hohtavat valkeina kuin tuli, kun se roihahtaa.

Hänen on havaittava niin paljon, tehtävä niin monia valintoja samaan aikaan. Marin on uskallettava edetä yöntummassa ilmassa apunaan vain leijailevat, jäätäneet hileet.

Hänen mahdottomat lumitikkaansa. Hänen tiensä.

Tulkaa, hiutaleet, Mari ajattelee.

Minä tulen.

Auton valot leikkasivat pimeydestä esiin kaistaleen yönvihreää havumetsän seinämää. Niin tiivistä, että tummat oksat olivat kuin mustaan tauluun vedettyjä harmaita juovia. Sitten valokeilan loiste paljasti jotakin syvän, hätkähdyttävän punaista.

»Voi Luoja», Pikkuveli sanoi ja jarrutti niin, että auto pysähtyi kirskahtaen. »Mikä *tuo* on?»

Lia ja Paddy tuijottivat puusta roikkuvaa hahmoa hämmennyneinä.

»Näyttäkää mitä siellä on», Mari pyysi puhelimessa.

Etupenkillä istuva Lia käänsi puhelimensa kameran kohti puita ja auton valoissa helottavaa ruhoa. Se oli punaisen ja valkoisen kirjava ja pysyi täysin paikoillaan. Kaikki elämä oli poistunut siitä aikoja sitten.

»Eläin», Paddy sanoi. »Iso eläin.»

Lia tunsi voivansa hengittää jälleen. Hänen vieressään autoa ohjaava Pikkuveli eli Rolo huoautti myös syvään.

»Peruuttakaa vähän», Mari kehotti.

Rolo vilkaisi Liaa ja peruutuspeilin kautta myös takapenkillä istuvaa Paddyä ja totteli. Auto rullasi hitaasti taaksepäin. Lia piteli puhelintaan niin, että Mari näki Lontoossa kaiken sen mitä he katselivat juuri nyt edessään täällä Suomen itälaidalla.

Mustanpuhuva, iltaöinen metsän muuri. Maassa ohut kerros lunta, lupaustalven lähestymisestä.

Ja noin kymmenen metrin päässä heistä iso, pitkulainen nyljetty eläimen ruho, joka roikkui korkeasta männystä. Maassa ruhon alla näkyi tummanpunainen rengas siinä, missä valunut veri oli värjännyt lumen.

»Pysähtykää», Mari sanoi.

Pikkuveli seisautti auton.

»Lia, anna minun katsoa joka suuntaan», Mari pyysi.

Lia käänsi puhelintaan hitaasti ympäri niin, että Mari saattoi kuvayhteyden kautta nähdä maaston heidän ympärillään.

»Onko tuo susi?» Pikkuveli kysyi.

He silmäilivät eläintä yrittäen hahmottaa miltä se oli näyttänyt ennen nylkemistä.

»Koira», Paddy sanoi. »Luulen, että se on koira.»

Lia katseli puussa roikkuvaa ruhoa, ja äkkiä se näytti kalpeine, pitkin koipineen ja verenpunaisine kalloineen arkisemmalta.

Hänen lävitseen kulki puristava surun aalto. Vain vajaa vuosi sitten heidän joukkonsa Studiossa oli joutunut hautaamaan vanhan, rakkaan koiransa. Gro oli alkanut menettää takaraajojensa hallinnan, ja sille oli tullut monenlaista muutakin vaivaa.

Kun Gro oli lopetettu, Lia oli kaivannut sitä kaksi päivää hiljaisena ja turtana. Melkein kykenemättömänä mihinkään työhön, kunnes oli pakottanut itsensä taas liikkeelle.

Onko jossain ihminen, joka suree nyt tätä koira samalla tavoin?
Lia ajatteli.

»Rolo, peruuta vielä vähän kauemmas», Mari kehotti puhelimessa.

Auto lipui Pikkuveljen ohjauksessa muutaman metrin taaksepäin ja pysähtyi.

»Katsokaa, miten se on ripustettu puuhun», Mari sanoi. »Se osuu juuri auton valoihin, hohtaa niiden loisteesta.»

Pikkuveli sammutti moottorin, ja autossa tuli hiljaista. He tuijottivat veristä ruhoa ja käsittivät, että Mari oli oikeassa.

Mänty oli pisin koko hiljaa humisevan metsän puurivistössä, se kurotti jopa poikkeuksellisen korkealle. Rujo koiran ruu-
mis oli aseteltu roikkumaan niin, ettei yksikään oksa peittä-
nyt sitä.

»Se joka tappoi ja nylki tuon eläimen, pani sen puuhun tar-
koituksella tuolle korkeudelle ja tuohon paikkaan», Mari sanoi.
»Että sen näkisi autosta heti pimeälläkin. Että se saisi paikalle
tulevat ihmiset pysähtymään.»

Lia vilkaisi Paddyyn, joka silmäili vaitonaisena hämärää maise-
maa Kainuun perukoilla.

»Minusta tuntuu, että en oikeastaan pidä Suomesta», Paddy
sanoi. »Tai että tästä maasta on vaikea pitää.»

»Katsos vain», Lia sanoi. »Minä olen syntynyt täällä ja olen
tuntenut samoin aika usein.»

Hän avasi auton oven ja astui maantielle. Pitkän autossa istu-
misen jälkeen kolea ulkoilma tuntui kevyeltä sivallukselta kas-
voille, kuin kylmyyskin olisi tarkoitettu varoitusmerkiksi.

Vasta nyt hän näki männyn koko korkeudessaan. Se oli valtava.
Sen latva huojui taivasta vasten monta metriä yli muiden pui-
den rintaman. Paddy tuli autosta hänen viereensä ja jäi myös
tuijottamaan näkyä – ei vain puusta roikkuvaa kuollutta eläintä
vaan myös taivasiin yltävän männyn vaikuttavaa mittaa.

»En tiennyt, että ne kasvavat täällä noin isoiksi», Paddy totesi.

»Tuo on harvinaisen korkea», Lia sanoi. »Melkoinen mestari
puuksi.»

Lia otti pari askelta eläimen ruumista kohti, mutta sitten hän
näki punaisten pisarajuovien kiillon otuksen kyljissä. Vaikka
verta oli valunut ruhosta jonkin aikaa, se oli vielä osaksi juokse-
vaa. Eläin oli ripustettu paikalleen ehkä vain pari tuntia sitten.

Lia etsi kädellä vyöltään pistoolin, ja eleen huomatessaan
Paddy teki samoin.

»Koirat ja sudet eivät roiku puista, eivät edes Suomessa», Lia sanoi. »Eivät edes kummajaispuista.»

Paddy asteli tieltä kohti metsänreunaa ja edelleen auton valokeilassa roikkuvaa eläintä. Lia ja Pikkuveli jäivät tielle pitämään vahtia.

Heidän kolmikkonsa tuntui Liasta äkkiä kovin pieneltä, kuin paikassa leijuva nimetön uhka olisi alleviivannut joukon pienuutta. Samalla Paddyn harteikas, vahva olemus ja Pikkuveljen jäntevä nopeus toivat turvan tuntua.

»Maaston siellä pitäisi olla autiota», ilmoitti uusi ääni Lian puhelimessa. »Taloja on vasta kilometrien päässä, ja sielläkin niitä on hyvin harvassa.»

Rico oli tullut Lontoossa Marin vierelle seuraamaan iltayön tapahtumia Suomessa. Lia ajatteli näitä kahta istumassa vierekkäin Banksidessa Studion tiloissa. Missä he istuivatkaan, kenties Marin suuressa työhuoneessa? Mari, Lian rakkain ystävä, psykologi ja monin tavoin poikkeuksellinen nainen, jonka tummien hiusten alta porautuva katse oli nykyisin aina niin määrätietoisien vakava. Rico, Studion tiimin brasilialainen hakkeri ja tietotekniikan taituri, joka oli viime aikoina vaihtanut hädäkähdyttävästi muotoillut silmälasinsa pelkistetympiin ja ajanut ohuet kiharansa sängeksi, jottei niiden alkava harmaantuminen näkyisi. Studion joukon miettimisestä syntyi Lialle lämmin ailahdus, joka sai hänet rentoutumaan.

Ei täällä metsänsyrjällä ole juuri nyt ketään muuta kuin me. Me ja tuo koira, hän ajatteli.

»Miksi mikään peto ei ole syönyt tuota?» kysyi Pikkuveli.

Lia mietti. »Ehkä täällä on vain niin vähän petoja», hän sanoi. »Karhut voivat olla jo menneet talviunille. Ahmoja ei ole paljon. Eikä tuo ruho ole ollut puussa pitkään, kyllä sen ennen pitkää jokin löytää. Jollei ahma, sitten linnut.»

»Mitkä linnut?» Rico kysyi puhelimessa.

»Maakotka tai kanahaukka, niitä näillä seuduilla on», Lia kertoi. »Tai korpit, ne syövät raatoja.»

Paddy silmäili eläintä läheltä. Hän tutki siitä valuneen veren jälkeä ja maastoa puun ympärillä.

»Vain yhdet jalanjäljet», hän kertoi. »Isot saappaat. Tämä on nyljetty huolella, turkista ei ole jäljellä mitään. Mutta sitä ei ole tehty tässä – täällä ei näy verisen työskentelyn jälkiä.»

Paddy vilkuili metsään ja palasi sitten tielle. Hän pani aseensa takaisin koteloon, ja Lia teki Heckler & Koch -pistoolilleen samoin.

»Tuo ruho on tuotu tänne käärittynä johonkin, muovisäkkiin tai vastaavaan», Paddy sanoi. »Puun luo ei vie verijälkiä.»

»Täytyy olla aika pitkä ihminen, että jaksaa nostaa koiran roikkumaan noin ylös», Pikkuveli epäili.

»Ei välttämättä», Paddy sanoi. »Onhan hän voinut heittää köyden ensin oksan ympäri ja sitoa ruhon siihen.»

»Lia, millaista se lumi on?» Mari kysyi puhelimessa.

Kysymys nosti Lian kasvoille nopean hymyn. Se oli niin suomalainen ajatus, Suomessa kasvaneelle Marille oli luontaista ajatella lumen koostumusta.

»Vitiä», hän kertoi Marille suomeksi ja selitti sen muille englanniksi: »Vasta satanutta pakkaslunta. Mutta tulossa on räntäsadetta, se muuttaa tämän lumen paksummaksi ja vetiseksi.»

Paddy ja Pikkuveli hymyilivät vuorostaan analyysin tarkkuudelle. Lia katseli maan valkeaa peitettä ja metsän rivistöä ja ajatteli, että aikoinaan nuo vankat rungot ja havunoksat olivat olleet hänen elämänsä puita – hän oli viettänyt lapsuutensa Kainuussa, ei niin kovin kaukana täältä.

Silloin hän oli ollut Lea Pajala. Etunimensä hän oli muuttanut Liaksi lähdettyään nuorena Englantiin ja saatuaan työpaikan graafikkona lehdessä. Pieni nimenvaihdos oli tuntunut ilmaisevan hänen sisäistä muutostaan, joka oli vain voimistunut Studion tehtäviä suorittaessa.

Nyt hänen elämänsä puita olivat jo kauan olleet Lontoon Hampsteadin vanhat, paksut lehtipuut, tammet ja pyökit, joiden juurella oli hyvä istua. Tämä maasto oli vierasta ja torjuvaa.

He kuuntelivat tien ja metsän hiljaisuutta. Ei autojen ääniä, ei asutuksen.

Eikä koirien haukkua, Lia tajusi.

Maisema tuntui silti humisevan jotakin etäistä kumua, ja Lia muisti tämän kaikuvan äänitilan vuosien takaa Suomesta.

Hän tunsu vatsassaan nousevan pahoinvoinnin aallon, ja äkkiä oli otettava pari askelta sivuun muista ja haukottava henkeä. Oli kuin hänen nuoruutensa tässä maassa ja kaikki hänen viime vuosina Englannissa kokemansa olisi pyörinyt sisällä ja pyrkinyt oksennuksena ulos. Mutta ei, sisuksista ei ryöpsähtänyt suuhun kuin kitkerä maku, jota täytyi yskiä pois.

Paddy ja Pikkuveli seurasivat hänen kakomistaan huolestuneina, ja Lia ymmärsi heidän ajattelevan, että verinen ruho oli saanut hänet tolaltaan. Ehkä olikin, tuo eläin ja Gron muisto.

»Olen kunnossa», Lia vakuutti. Hän pyyhki suupieliään paperinenäiliinalla, ja olo alkoi tasaantua.

Minä kuulun tähän joukkoon, Studion tiimiin, Lia ajatteli. Osa meistä on Lontoossa, osa täällä, mutta on melkein kuin sitä etäisyyttä ei olisikaan. Ja me selviämme melkein mistä tahansa.

Hän katsahti Paddy Mooreen, entiseen poliisiin, joka oli heidän taitava etsivänsä ja turvallisuuseksperttinsä Studiolla. Pikkuveljeen eli Roland Gerberiin, jota yhdisti Mariin se, että he olivat molemmat joutuneet lapsena käymään läpi saman oudon ja hyvin ankaran kasvatuskokeilun.

Paddyn ja Pikkuveljen läheisyys ja Studion joukon ajattelu sai Lian hengityksen taas kulkemaan vapaasti.

»Jatkammeko kaivokselle?» Paddy kysyi.

Hän esitti kysymyksen Lialle ja Pikkuveljelle, mutta he kaikki tiesivät, että päätös kuului myös Marille Lontoossa.

»Jatkakaa, jos siellä ei näy merkkejä ihmisistä», Mari sanoi.

Pikkuveli käänsi autoa niin, että sen valot näyttivät jälleen tielle, ja he ajoivat hitaasti eteenpäin.

Verisen ruhon näkeminen oli muuttanut tunnelman, Lia ajatteli. Iltayön tummuus heidän ympärillään oli aiemmin vaikuttanut vain epäilyttävältä. Nyt siinä oli uhkaa.

Siihen sen eläimen tappaja pyrkikin, Lia tajusi.

Koiran ruumis oli ripustettu kaivoksen lähelle ja alueen korkeimpaan puuhun kuin julistukseksi: tästä ei kannata mennä.

Kun auton valoihin ilmestyi kyltti, Pikkuveli jarrutti.

Kiekin kaivos, kyltin yläosassa seisoj suurin kirjaimin. Alla pienemmällä tekstillä: Outokumpu Oy.

»Vain suomeksi?» Paddy ihmetteli kylttiä.

»Tuo kaivos aloitti 1950-luvulla», Lia selitti. »Ei täällä silloin käytetty paljon muita kieliä. Etelä-Suomessa tuohon olisi kirjoitettu sama myös ruotsiksi, mutta ei täällä.»

Pikkuveli käänsi auton tiellä valmiiksi niin, että he pääsisivät tarvittaessa nopeasti liikkeelle ja pois. He jatkoivat matkaa kävellen.

Lia piti puhelinyhteyttä Studioon koko ajan auki, mutta nyt Marista ja Ricosta ei kuulunut mitään. Koko tiimi vaistosi, että oli oltava hiljaa.

Paddy valaisi tietä, joka jatkui kaivosaluetta ympäröivälle vanhalle verkkoaidalle asti. Ei ajojälkiä.

Aidassa oleva portti oli teljetty paksuilla kettingeillä ja rautalukoilla. Portin vieressä olevan puisen vartiokopin ikkunat oli laudattu kiinni jo aikoja sitten.

Kaivosalueella ei näkynyt liikettä, ei yhden yhtä valoa. Ainoat valokeilat, jotka paikkaa tutkivat, tulivat heidän taskulampuistaan.

Tovin aluetta silmäiltyään Paddy asteli portin luo ja valaisi kaukana aidan takana häämöttävää kaivoksen sisäänkäyntiä. Se näytti täysin suljetulta.

Paddy suuntasi lamppunsa valokeilan maahan portin ja kaivoksen sisäänkäynnin välissä. Heikkoja autonrenkaiden jälkiä, Lia huomasi. Ne olivat jääneet lumen alle joitakin päiviä sitten.

»Joku on käynyt täällä viime aikoina», Lia kertoi Lontooseen.

»Vartijoita?» Mari kysyi.

Paddy vilkuili porttia ja aitaa, mutta niissä tai kaivoksen sisäänkäynnillä ei näkynyt vartiointiliikkeen merkkejä tai kameroita.

»Näin vanhassa kaivoksessa ei voi olla arvokkaita koneita tai paljon muutakaan vahdittavaa», hän vastasi Marille.

Kuin yhteisestä päätöksestä Paddy, Lia ja Pikkuveli kääntyivät kävelemään takaisin autolleen. Kiekin kaivos ei selvästikään ollut toiminnassa. Joku oli käynyt paikassa viikon sisällä, mutta varsinaista louhintaa tai muuta isoa kaivostyötä täällä ei nähtävästi ollut tehty vuosikausiin.

He lähtivät ajamaan pilkkopimeässä metsässä kiemurtelevaa tietä.

Lia sanoi ääneen kysymyksen, joka askarrutti heitä kaikkia.

»Jos kaivoksessa ei tapahdu mitään, miksi sen lähelle on ripustettu tapettu eläin kuin varoitukseksi?»

Mari vastasi puhelimessa. »Kenties siellä tapahtuu jotakin, mutta maan alla», hän sanoi. »Tai jossakin siinä lähiseudulla, metsissä. Raato saattaa olla Zielin töitä.»

Paddy nyökkäsi vaiti, ja Lia ajatteli, että siinä samassa kun Mari oli sanonut nimen ääneen, asia tuntui selvältä. Kuollut koiranruho oli todennäköisesti Zielin tekosia.

Mari oli kamppaillut kahden Gerberin veljeksien omistamaa kaivosyhtiötä vastaan jo vuosia ja tiesi täsmälleen sen toimintatavat. Heille muillekin niiden häikäilemättömyys oli alkanut tulla hyvin selväksi.

Hetken päästä Rico palasi ääneen. Hän oli Studiolla löytänyt verkosta raportoimisen arvoisia tietoja.

»Kiekin kaivos on siellä kymmenien kilometrien säteellä ainoa paikka, jossa on koskaan ollut isompaa yritystoimintaa», Rico kertoi. »Mutta kuuden kilometrin päässä siltä tieltä, Venäjän rajalle päin, on ollut yksi yhden hengen firma. Se on tainnut kuitenkin lopettaa toimintansa.»

»Ei ihme, jos on lopettanut», Lia sanoi. »Tällä seudulla on vaikea löytää elantoa. Mitä se yritys teki?»

»Kasvatti koiria», Rico kertoi.

Pikkuveli jarrutti saman tien ja pysäytti auton sitten kokonaan. Nyt oli kuultava kaikki, mitä Rico oli saanut selville.

Kennelyrityksen omistajaksi oli merkitty yksi henkilö, suomalainen nainen, Rico jatkoi selostustaan. Tuo nainen oli myös firman ainoa työntekijä ja nähtävästi talonsa ainoa asukas.

Lia katsoi Paddyyn, Pikkuveljeen ja sitten tien vieressä hämmöttävään metsään.

»Kuulostaa ihmiseltä, jota on syytä käydä jututtamassa», hän sanoi. »Mutta ei näin iltamyöhällä, mennään huomenna.»

»Eikö hänen pitäisi saada kuulla kuolleesta koirasta saman tien?» Pikkuveli kysyi. »Se voi hyvin olla hänen eläimiään.»

Mutta Paddy oli samaa mieltä Lian kanssa. »Nainen, joka elää näin autiolla alueella yksin, ei varsinaisesti taida kaivata ihmiskontakteja», Paddy sanoi. »Ja kun hän asuu täällä raja-seudulla, hänellä varmaankin on ase. Todennäköisesti ihminen, jota ei kannata kohdata näin pimeällä.»

Ihmisiä, joita ei halua lähestyä pimeällä, Lia mietti.

Joskus aiemmin hän olisi mennyt tolaltaan jo sellaisten ihmisten ajattelemisesta, mutta ei enää.

3

Dominik Gerber tuijotti resuisesti pukeutunutta miestä ja hais-teli ilmaa tämän ympärillä. Kuusikymppinen mies tuoksahti vanhalta viinalta, päiväkausien pesemättömyydeltä. Äijä ei roh-jennut edes katsoa Domia suoraan silmiin, pälyili vain hallin sotkuista lattiaa.

Tällaista roskaväkeä heille tarjottiin ankaran työn tekijöiksi.

»Montako miestä olet nyt kelpuuttanut?» kysyi Andreaksen ääni Domin korvakuulokkeissa.

»Kymmenkunta», Dom tuhahti vastaukseksi. »Niistäkin osa on heikkoja renttuja.»

Oli myöhäinen, kylmä ilta. Veli oli soittanut Domille kesken uuvuttavan tehtävän, työmiesten valinnan. Puuha oli Domille hyvin tuttua, hän oli käynyt läpi tämän saman operaation eri puolilla maailmaa niin usein, että paikat ja nähtyjen ihmisten jonot sekoittuivat hänen mielessään epätarkaksi massaksi. Ras-kaiden urakoiden tekijöitä karsittiin aina isosta miesjoukosta – joissakin maissa tarjokkaiden seassa oli ollut naisiakin, mutta riittävän vahvat ja kovaluontoiset naiset olivat harvassa.

Uganda, Espanja ja Brasilia. Balkanin surkeimmat peräky-lät ja Venäjä. Missä niistä tämä kolea halli oli? Dom hymähti ajatustensa harhailulle – tunti sitten otetut pari tablettia vai-kuttivat selvästi. Voi aina hetken, ennen kuin sertraliini tehoisi, mutta kun rauhoittava lääke sai Domista otteen, se auttoi häntä

pysymään tyyneenä vaikka hämärsi detaljien hahmottamista.

Dom seisoj paikkoillaan, toljotti vanhaa miestä vaiti. Kannattiko tuo sittenkin päästää mukaan joukkoon? Saisiko hän kasaan riittävän määrän vartijoita, duunareita, pikkupomoja ja muita, jollei kelpuuttaisi myös tällaisia ikämiehiä?

»Kymmenen on helvetin vähän», Andreas harmitteli puhelimessa.

Dom sulki silmänsä. Andi-veli ei ollut täällä itse näkemässä, mistä pohjasakasta työvoimaa piti seuloa. Ei Andreas yleensä osallistunut tähän. Hän kiersi kyllä Domin kanssa eri maissa heidän yritystensä työmailla valikoimassa luottomiehiä, joiden tehtävänä oli käyttää kovia otteita. Tarvittaessa uhkailla, lyödä, tappaa.

Mutta alimman kastin työmiesten pestaaminen oli Domin hommia. Oikeastaan hän piti tästä karsimisesta. Näiden hiljaisten miesten olemuksesta näki, kuinka kipeästi he tarvitsivat rahaa. Sen jakaminen ja kieltäminen sai Domin itsensä tuntemaan jotakin selkäpiissään. Ei hän siitä kiihottunut ollut, mutta tavallaan kohottunut.

Dom ei tiennyt tämän paikan nimeä tarkasti, ei olisi osannut ainakaan lausua sitä, eikä hänellä ollut aavistustakaan tarjokaiden nimestä. Silti hän oli juuri nyt seudun tärkein mies.

»Tarvitsemme sinne ainakin sata miestä pian», Andreas sanoi hänen kuulokkeissaan.

Dom avasi silmänsä. Sata ei onnistuisi tänään millään, paikalle olisi haalittava lisää väkeä. Se ei ollut aivan yksinkertaista, sillä heidän töissään ei tehty sopimuksia eivätkä rahat kulkeneet virallisia teitä. Ensimmäinen ehto palkattavalle työntekijälle oli, että tämän oli osattava pitää turpansa kiinni.

»Sata on paha luku», Dom kertoi veljelleen.

Vanha mies Domin edessä yskähti. Ukko ei ollut varma, liitetykö Domin käymä keskustelu häneen.

Andreaksella oli tapana soittaa Domille monta kertaa päivässä, eikä hän pitänyt, jos joutui odottamaan vastausta. Mutta Domille sopi oikein hyvin puhua veljensä kanssa samalla, kun syynäsi työmiehiä.

Autiuttaan kaikuvan hallin ovesta päästettiin sisään aina yksi ehdokas kerrallaan. Dominik tarkasti kunkin miehen kuntoa ja katsetta – täysin alkoholisoituneita tolvanoita ei voinut ajatellakaan näihin töihin. Riippuvuuden merkit Dom tunsikin perin pohjin, omasta kokemuksestaan.

Dom tiesi, että kun hän puhui samalla korvakuulokkeidensa ja mikrofoniin kautta muualle, se loi oman vaikutelmansa. Hänen edessään käyvät miehet tajusivat olevansa yhdentekeviä, kukin korvattavissa vaikka tusinalla muulla töihin pyrkivällä. Kun Domin ei tarvinnut pidellä puhelinta, hänen kätensä ajoittainen vapina ei paljastunut tälle sakille.

»Ei», Dom murahti edessään seisovalle vanhalle, lemuavalle miehelle.

Renttu kohotti katseensa yllättyneenä, avasi suunsa väittääkseen vastaan. Nähdessään Domin ilmeen hän muutti mielensä.

»Seuraava», Dom ilmoitti.

Mies asteli hitaasti pois, ja ovesta hallin laidalta ilmestyi seuraava tarjokas. Tämä oli sentään melko nuori, ehkä alle kolmekymmenen, Dom pani merkille.

»Äiti Auni sanoo, että nyt alkaa olla aika toimia», Andreas kertoi puhelimesta.

Dom henkäisi syvään. Tämä oli uutta.

»Jo on aikakin», Dom vastasi.

Hän katsoi nuorta miestä, joka seisahtui hallin lattialla muutaman metrin päähän hänestä. Mies asettui paikoilleen, nosti päänsä ja ryhdisti selkänsä kuin sotilas. Tämä kaveri ei ollut vain veltoillut armeijassa, toisin kuin moni muu Domin tänään näkemä ehdokas.

JOKAISESSA IHMISESSÄ ON VÄHÄN SUTTA.

Lontoolainen Studion tiimi tutkii Suomen itärajalla hämärää kaivos-toimintaa, kun se tapaa naisen, joka kasvattaa maatilallaan oudon hiljaisia koiraeläimiä. Samaan aikaan Englannissa alkaa julma murhien sarja.

Studion jäsen, suomalainen graafikko Lia, löytää tilaisuuden auttaa surmien selvittämisessä. Työ on vain tehtävä salaa Marilta, tiimin johtajalta. Marilla on meneillään oma operaationsa: hän aikoo kohdata lapsuutensa suuren pelon, häntä vuosikymmeniä piinanneet vastustajat.

SUSIPISTE vie loppuun kriitikoiden kiittämän Studio-jännityssarjan.

Kirja tempaisee lukijan keskelle pelottavia rikoksia, taitavia huijauksia ja uskonyhteisöjen salaisuuksia.

Ensi kertaa Studio toimii myös Suomessa, maassa, josta kaikki alkoi.

Miten Marin, Lian ja heidän toveriensa käy?

9 789510 487334

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48733-4